

„Im Schatten des Gracchus” – A Gracchus árnyékában

Írta: S. Coell (Norbert Nemeth)

Részlet

Epilógus

1883. március 17. London, Highgate Cemetery

A temető keleti részében gyászolók gyülekeznek. Lehajtott fejjel állnak körül egy nyitott sírt. Karl Marx újraegyesült szeretett feleségével, aki 15 hónappal öelötte halt meg. A világ összes tájáról érkezett búcsúbeszédet olvasnak fel. Friedrich Engels gyászbeszéde bevonul a történelembe.

Mikor a gyászolók végre elhagyják a temetőt, már sötétedni kezd. De nem mindenki megy el. Tizenhárom férfi a temető nyugati részén gyülekezik. Már sötét van, amikor az a férfi, aki pár órával korábban az elhunyt tehetségéről és működéséről emelkedett hangon számolt be az egész világnak, három fáklyát gyújt meg. Ez a jel arra, hogy a másik 12 férfi kettős sorokban felsorakozzon. Ez a jel arra, hogy megalkossák azon férfiak sorát, akik testvéreik legnagyobbika előtt akarják megújítani esküjüket. Friedrich Engels vezeti a titokzatos csoportot. A csuklyát viselő férfiak sora hang nélkül masírozik vissza, a temető keleti oldalán levő friss sírhoz. Engels a még nyitott sír elülső oldalára áll, összeesküvő társai a sír többi oldalán sorakoznak fel. Miután mindenki elfoglalta a számára kijelölt helyet, Engels jelt ad a fáklyák kioltására. A sötétben három fehér gyertyát vesz elő a kapucnijából, és meggyújtja őket. A gyertyák fénye olyan gyenge, hogy nem képesek az örök éjszaka sötéttségét, mely a sírok felett nyugszik, áttörni. A köre helyezett lejárt homokórát és a mellé helyezett csupaszkardot csak a hold halvány fényében lehet felismerni.

Engels megfontoltan fog beszédébe:

„A régi szokásoknak megfelelően gyűltünk itt össze, hogy fivérünknek, Karl Marx-nak megadjuk az utolsó tiszteletet. Mindig fájdalmas, ha a Legfőbb Lény egyik fivérünk kezéből végleg kiveszi az eszközöket. E sír előtt azonban különös tisztelettel és megilletődéssel állunk, hiszen most elhunyt fivérünk volt rendünk, a szent egyenlőség rendjének nagy egén a világító csillag. Olyan fényesen csillogó, amilyen a történelemben eddig csak egy Marat alakjának adatott meg. Fivérünk működése az emberiségnek egy új evangéliumot adott. Olyan evangéliumot, mely az emberiség számára nemsokára, mint minden cél legnagyobbikának, a valódi egyenlőség uralmának eléréséhez fog kulcsként szolgálni. Folyamatos forradalmunkhoz az ő működése teremtette meg a kapitalizmus és állami szervezeteinek és társadalompolitikai intézményeinek megdöntéséhez szükséges modern alapokat. **Az emberiség még soha nem állt ilyen közel az új ember létrejöttéhez.** Az emberiség még soha nem állt ilyen közel az egyenlőtlenség ledöntéséhez. **Az emberiség még soha nem állt ilyen közel a túrhetetlen babona utolsó csíráinak kiirtásához.** A szent egyenlőség, az elv, melyhez hamarosan mindent alá kell vetni, már nincs messze! Fivérünknek, Karl-nak köszönhető, hogy **rendünk uralma hamarosan már nem számít utópiának, hanem ez válik politikai realitássá.** És ez egyedül neki köszönhető, neki, aki legnagyobb mesterünk volt. Nagy volt a szeretetében, nagy volt a gyűlöletében, egy nagy szív és nagy szellem. Tudománya meg fogja ölni a kapitalizmust, és **az emberiséget meg fogja szabadítani Istentől!** És, barátaim, ez az oka annak, hogy nem gyászolunk, hiszen az elhunyt nem halott. **Rendünk által továbbra is része marad a nagy láncolatnak, mint ahogy mindazon fivérünk, akik előtte jártak, és mindazok, akik utána jönnek e láncolat tagjai voltak és lesznek.** Gyászolás helyett tevékenykedjünk tovább az ő szellemében: Halottak és élő testvérek, mindannyian rendünk útján fogunk járni egészen célunk eléréséig. Ezt fogadjuk most meg újfent a síroknál. Egyenlőség vagy halál! Éljen a forradalom!”

1924. január 23. Moszkva

Egy egész város gyászol – Wladimir Iljitsch Uljanow teteme Moszvába érkezett. Bizonytalanság, félelem és bizalmatlanság uralkodott, amikor Lenin földi maradványai Gorkijból jövet a fővárosba ért. Két nappal korábban, 1924. január 21-én hajnali 4 óra 23 perckor Lenin agya véglegesen el-

vesztette a harcot a szifilisz ellen. A katonáknak kiadják a parancsot, hogy a Kreml oldalfalában tölgyfából építsenek fel egy mauzóleumot. Sietniük kell, mert a felravatalozás január 27-ére van kitűzve. A hullát addig ki kell preparálni, be kell balzsamozni. Az anatómiai intézet második alagsorában levő helységben, ahol Lenint utolsó fellépésére készítik elő, állandóan 7 foknak kell lennie, még a lámpák is alig éghetnek, mert a meleg mérge lenne a halott test számára.

Nem sokkal éjfél után Lew Dawidowitsch Bronstein vulgo Trotzki hivatali hatalmánál fogva hazaküldi az orvosokat, és tizenkét bizalmasával együtt körbeveszi a boncasztalon kiterített hullát. Az egész testet vágások és szúrások, a formalin számára szolgáló nyílások borítják be. A homlokon keresztül egy lemoshatatlan barna-vizes folyadékkal tele vékony cső fut végig – ez a jele a Sztálin által Lenin halála utáni második napon elrendelt agyeltávolításnak.

Trotzki jelére az egyik férfi bereteszeli az ajtókat, és óvatosan egy lepedőt terít a hullára. Csak pár pillanatig tart, amíg a vékony anyag magába szívja a nedvességet Lenin bőréről. A lámpákat leoltják. Trotzki, aki Lenin feje mögött áll, meggyújt három gyertyát. A holttestre egy lejárt homokórát és egy csupasz tört helyez. A testvérek körülállják a halottat, megfogják egymás kezét, és hallgatva várnak.

Trotzki végre megtöri csendet:

„Ha fivérünk, Sylvian 128 évvel ezelőtt azt jövendölte, hogy a francia forradalom csak az előfutára egy sokkal nagyobb, sokkal ünnepélyesebb forradalomnak, mely az utolsó lesz, akkor kikerülhetetlenül tesszük fel magunknak a kérdést, hogy barátunknak. Leninnek vajon megadatott-e, hogy ezt a jövendölést ő töltsse be, vagy mi is csak egyik közbenső része vagyunk a láncolatnak. Tagadhatatlan tény, hogy az orosz nép még soha nem látott intenzitással lépdelt keresztül királyok és papok hulláján, és a történelem még soha nem látott magával ragadóbb színjátékot! Keresztények elleni pogromok, hogy egy ellenforradalom lehetlenné váljon. Megszentelt tárgyak elkobzása, hogy a babonát kiirthassuk. Fivérünk, Lenin legnemesebb intézkedése az Isten megölésére és a Romanov-ház kiirtására adott parancs volt. Elszántsága a fehér terror elleni harcban, mely 1793-ban is útjába állt fivéreinknek, végtelenül nagy büszkeséggel tölt el bennünket elhunyt fivérünk, Lenin iránt. Rajtunk áll, hogy az ő tetteiből folyamatos forradalmat csináljunk. A forradalmi kishitűségről alkotott koncepciójával a legelőnyösebb feltételeket teremtette meg ahhoz, hogy a szent egyenlőségről vallott utópia realitássá válhasson. Tudjuk, hogy a világ sok része még nagyon messze van ettől a magváltástól, de én mégis biztos vagyok benne, hogy **az erőszak alkalmazásával, mely az elnyomókat elnyomja, hamarosan az egész világon a legcsodálatosabb egyenlőség fog uralkodni, és a babona utolsó csírái is ki lesznek irtva.** Biztos vagyok benne, hogy már nemsokára, forradalmunk permanenciája és művészetünk állhatatossága révén **az új emberiség új emberekből fog állni.** ...

Mi történhet velünk rosszabb, mint amik 1793-ban fivéreinkkel megtörténtek? Mit történhet velünk rosszabb, mint ami korábban egy Marat-val történt? Meggyilkolva a babona egyik küldöttétől. Emlékezzetek, hogy elhunyt fivérünk, Lenin is egy asszonyi merénylet áldozata lett. Nem is merem elgondolni, mi történt volna, ha ő már akkor, 1918. augusztusában belehalt volna sérülésébe.

Mindazon fivérünk emlékére, akik előttünk jártak, szeretném, ha most együtt elismételnék alapító bajtársaink hitvallását, és megújítanánk eskünket. Mondjátok utánam: Hiszek Marat-ban, a mindenhatóban, a szabadság és az egyenlőség teremtőjében, aki a forradalomból született, akít a köztársaság ellenségei megöltek, aki felettünk kiöntötte a szabadság-szellemét, aki alászállt az elíziumi mezőkre, ahonnan egy napon visszatér elítélni és elvetni az arisztokratákat.”

Berlin, 2003. július 8: A rendfőnök körlevele (Berlin disztrikt)

„Testvérek! Rendünk egyik nagy mestere 24 évnyi odisszea után végre hazatér. Azzal a jó hírrel tudok szolgálni, hogy több évnyi igyekezet után végre sikerült megtalálnunk fivérünk, Herbert Marcuse urnáját, és biztosítanunk, hogy az urnát szülővárosának temetőjében helyezhessük el. Mint tudjátok, Herbert már 1979. július 29-én bevonult az örök keletre. Halála mind a saját, mind a mi, mind családja számára is váratlanul jött el. Holttestét Salzburgban – ahol éppen látogatóban volt –

elhamvasztották, és légipostával küldték az Egyesült Államokba. Most, 24 év múlva urnáját a Connecticut/New Haven Wellers Funeral Home temetőben találták meg. Hálámat fejezem ki mindazoknak, akik részt vettek az urna sikeres felkutatásában. A hivatalos temetési szertartásra július 18-án 10:30-kor kerül sor a berlini Dorotheenstädtisch temetőben. Sírja Hegel és Brecht sírjainak közvetlen közelében fog feküdni. Sajnos nem volt rá lehetőség, hogy Fichte sírjától távolabb kapjunk helyet. A testvéri körben megrendezendő hagyományos búcsúztatást a sírnál a sötétség beállta utánra tűzöm ki. Mindenkit megkérek, hogy ezen az ünnepségen pontosan jelenjen meg.

Főösleges hangsúlyoznom, hogy Herbert milyen kiemelkedő jelentőséggel bírt és bír. **Ő volt az, aki a Frankfurti Iskola megalapításával az új ember ideáját, ami jobban mint valaha az egyenlőség köztársaságának előfeltétele, egy új, a kornak megfelelő alapra helyezte.** Az ő működése, különösen az 1950-es években a Washington-i Office of Strategic Services (OSS) vezető munkatársaként, tette lehetővé, hogy **az új ember eszméje a világon első ízben egy egész népet átformáljon. Az átnevelés kollektivizálásával az új emberré való átalakítás teljesen új lendületet kapott, ráadásul a parlamentektől és a kormányoktól való függés nélkül.**

Mindez csakis Herbertnek köszönhető. Az emberiség még soha nem állt olyan közel az új emberhez, és mindezt úgy, hogy nem kellett könyveket égetni és polgárháborúkat megvívni. A régi népek békés önátnevelése a szent egyenlőség rendjének szellemében Herbert Marcuse kimagasló teljesítménye. A világ alapjaiban való megváltoztatásának gondolata az ő működése által vált realitássá. Ezt elsősorban **a tradicionális családkép szétzúzásáért folyó kitartó munkája tette lehetővé.** Aki könyveit olvassa, rendünk szellemiségét eddig soha nem volt intenzitásban szívja magába, és felismeri: **Az utópia vége közel van!** Egyenlőség vagy halál!

Berlin, 2003. július 8. / CCXI Messidor 20.

Salut Public!”